

Satu Hassi
europarlamentaarikko

EU ja oma napa

■ ”Paras lääke terrorismiin on toivo”, aloitti **George W. Bush**. Oli kevät 2002. ”Tämän vuoden alusta 12 EU-maata otti käyttöön yhteisen rahayksikön, euron”, aloitti **Romano Prodi**, silloinen EU:n komission puheenjohtaja. Oltiin YK-huippukokouksessa Meksikossa. Kokouksen aihe oli se, mistä saataisiin lisää rahaa, jotta kaikkein pahin köyhyys ja kurjuus maailmassa saataisiin vähenemään, YK:n vuosittuhattavoitteiden mukaisesti. Puolisen vuotta aikaisemmin terroristit olivat iskeneet lentokoneilla New Yorkin World Trade Centeriin ja Pentagonin päämajaan.

Noiden kahden puheen aloitukseen kiteytyy kaksi asiaa, joita pidän EU-eliitin helmasynteinä. Unohdumme tuijottamaan omaan napaan ja itse muotoilemiimme lillukanvarsiin silloin, kun pitäisi katsoa ympärille ja eteenpäin. Ja olemme onnettoman huonoja markkinoimaan itseämme. Viimeksi mainitussa asiassa koko EU tuntuu yhdeltä suurelta Suomelta.

Samaisessa YK-huippukokouksessa USA kertoi kehitysapulupauksensa miljardeina dollareina. EU puhui BKT-prosentin murto-osista. EU lupasi enemmän rahaa, mutta eiväthän sitä käsittäneet kuin alan asiantuntijat, ei yksikään toimittaja. Vasta paikan päällä Meksikossa kehitysyhteistyökomissaari keksi muuntaa EU:n tarjouksen BKT-murto-osat rahasummiksi. Silloin USA:lle tuli kiire korottaa tarjoustaan.

Samana keväänä, vielä kehitysyhteistyöministerinä, vierailin Kosovossa. Siellä tapaamani YK-järjestöjen edustajat puhuivat siitä, mitä Kosovossa tapahtuu. EU:n humanitaarisen apuorganisaation ECHO:n edustajat puhuivat EU:n sisäisistä päätöksistä, sen ja sen nimisissä kaupungeissa pidetyissä ministerikokouksissa tehdyistä.

Jenkit ovat markkinoinnin mestareita. Kun kansainvälisissä ilmastoneuvotte- luissa kuuntelee Yhdysvaltojen edustajan puhetta, ei voi kuin ihailla retoriikkaa. Jos ei tietäisi, että USA on irtisanoutunut Kiotosta ja että maan presidentti kyseenalaistaa koko ilmastomuutoksen, saisi vaikutelman, että maa toimii erittäin pontevasti estääkseen planeettaamme kuumenemasta. Suomessakin moni kehuu USA:n tarjoamaa ”vaihtoehtoa Kiotolle”, eli teknologian kehittämissopimusta, jonka se solmi viime kesänä yhdessä eräiden Aasian maiden kanssa. Tuo sopimus on toistaiseksi kokonaan vailla konkreettista sisältöä, tavoitteita ja aikatauluja. Mutta markkinointi pelaa.

Euroopassa melkein joka päivä jossain lehdessä kerrotaan, kuinka huono on kilpailukykyämme ja kuinka heikko taloutemme verrattuna USA:han. Todellisuudessa EU on maailman suurin kansantalous. Emmekä me ole korviamme myöten veloissa kuten Yhdysvalloissa sekä kansantalous että kotitaloudet. Keskimäärin jenkit ovat rikkaampia kuin eurooppalaiset, mutta Euroopassa ihmiset elävät pitempään ja monet muutkin elämän laadun mittarit näyttävät meillä parempaa.

Mutta jotta asiat olisivat kohtalaisessa kunnossa tulevaisuudessakin, pitäisi tajuta, mitkä asiat ovat Euroopan kehittämiselle strategisesti tärkeitä. Mielestäni näihin asioihin kuuluu tutkimus. Ikävä kyllä viime vuoden lopulla EU-huippukokouksen budjettikehyspäätöksessä tutkimus jäi mopen osille. Jokainen pääministeri pitää varmasti kauniita puheita tutkimuksen merkityksestä tulevaisuudelle. Mutta tositilanteessa pääministerit tuijottivat omaan napaan ja keskittyivät kukin taistelemaan omasta maataloudestaan. Eteenpäin katsominen unohtui. □